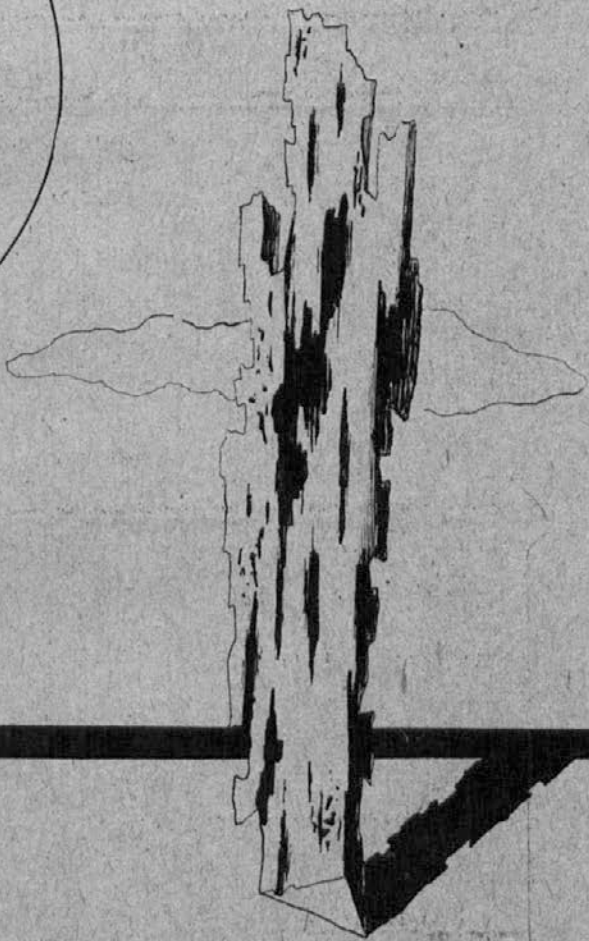
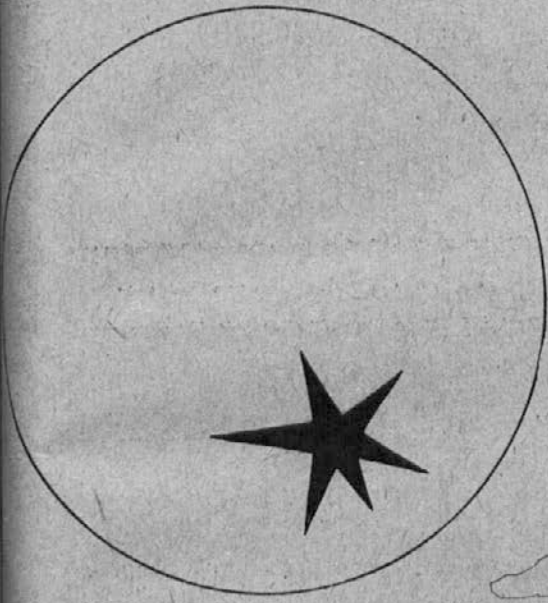

POSTNINA PLACANA V GOTOVINI

NAŠA ZVEZDA

V

1935-36

6

»Naša zvezda«, dijaški kongregacijski list, V. letnik. V šol. letu 1935/36 bo izšel v desetih številkah. Naročnina za dijake 18 Din, za nedijake 25 Din letno. Posamezna številka 3 Din. Za Avstrijo 3 šil., za Italijo 7 lir.

Založnik in izdajatelj: Vodstvo dijaških marijanskih kongregacij v lavantinski in ljubljanski škofiji. Za založništvo in uredništvo odgovarja dr. Ign. Lenček.

Uredništvo: Dr. Ignacij Lenček, Št. Vid nad Ljubljano, Zavod sv. Stanislava.
P. Venceslav M Vrtovec S. J., Ljubljana, Zrinjskega c. 9.

Uprava: P. Leo Božič O. T., Ljubljana, Križanke, Napoleonov trg 1. — Ček. rač. 16.098.
Tisk in klišei Jugoslovanske tiskarne v Ljubljani (K. Čeč).

VSEBINA 6. štev.: Mladina DMK — zarja lepih dni (Dr. Jože Pogačnik)
Voilà l'ennemi! (P. Bog. M. Remeč S. J.)
Ti si Peter — Skala (P. Vrtovec S. J.)
Molitev (pesem, Silvanus)
Slovenski dijaški vzornik (Dr. Fr. Jaklič)
»Malo peške, malo kolima« — po južni Srbiji
(Francè Vrolih)
V Krnici (Peter Ribič)
Kongr. obzornik
Povsod Boga
Uganke

Širite »Našo zvezdo«!

Poravnajte naročnino!

Urednik Ti piše ...

Vsem kongregacijam, ki so poslale svoja poročila, se zahvaljujem! Druge pa naj sledijo temu vzgledu.

Vlasta, Kočevje. Veliko tople ljubezni diha iz Tvojega spisa. Je pa preveč splošen, misli so neurejene in preveč jih je. Vzemi raje manj misli in te bolje obdelaj. Le še kaj pošlji, gotovo bom kaj priobčil.

Vošovec A.: Prepozno za to številko. Uganke sem oddal ugankarskemu uredniku. Pesem pa je bolj kopica verzov, kot pesem. Taka molitev v pesmi mora biti lepa, topla in globoka, z izbranimi izrazi. Tvoja pa je bolj koračnica — kot molitev. Ime?

Silvanus. Tvojim pesmicam se pozna trud za nečem originalnim, posebnim! Pa to še ni poezija. Tudi misli so včasih čudne:

Saj boljše nam bo
če sonca ne zore ne bo!

Izrazi sami tudi hlepe po originalnosti: lopate in krampi brne! Preproste pa globoke pesmi ugajajo. Tvoje pa preveč diše po »narejenosti«.

Pismo uredniku je drugič lahko malo bolj prijazno.

Urednik.

**25% ceneje
dobijo dijaki**

katerih starši so udje
Mohorjeve družbe,
knjige iz njene založbe

**v Mohorjevi knjigarni
v Celju, Prešernova ulica 17 in
v Ljubljani, Miklošičeva c. 19**

Mariborsko dijaštvo

kupuje vse potrebščine
in knjige v prodajalnah

Tiskarne sv. Cirila

Koroška cesta št. 5

Aleksandrova cesta št. 6

in

Trg Kralja Petra št. 4

NAŠA ZVEZDA

V. letnik

1935-36

6. števil.

Mladina DMK — zarja lepših dni

(Govor 8. decembra 1935.)

Najvernejše ogledalo časa, njegove bolečine in njegovega nemirnega hotenja je mladina. Še posebno velja ta skušnjava za mladino, ki študira. Mlada duša je mehki vosek, v katerega pišejo časovni tokovi svoje poteze.

Tako je tudi današnja mladina neomadeževano ogledalo, v katero se je ujel zmučeni obraz našega bolehavega časa.

Dijaške kongregacije slovenske prestolnice obnavljajo danes svoje ljubo staro izročilo. Od svojega tihega dela, iz svojih molčečih prostorov, z molitvijo, naukom in študijem prepojenih, stopajo ta dan dijaki in dijakinje pred svoje starše, svoje prijatelje in vso katoliško javnost. Hočejo vam govoriti, kako žive, kako kujejo svoj, po Kristusu in njegovi Materi umerjeni značaj in kakšno je njihovo hotenje. Ta mladini najljubši Marijin god pomeni pregled naših kongregacijskih vrst in njihovo oceno. Ta praznik brezmadežnega vzora mladine naj pokaže, kakšna podoba našega časa sije iz našega najmlajšega katoliškega rodu.

Doba, v kateri nas je Stvarnik zaradi svoje časti in svojega kraljestva poklical iz nič v življenje, je apokaliptičen čas v malem. Kakor je bilo pri srečanju Jeruzalemu stare zaveze, preden je prišla nanj sodba božja, tako je pri srečanju množicam današnjega človeštva. »Glej, tukaj je veselje in dobrovoljnost,« pravijo tudi ti, »klanje telet in davljenje ovnov, uživanje mesa in pitje vina: jejmo in pijmo, ker jutri umrjemo« (Iz. 13, 22, 13). Vse zemljine so danes nemirna vulkanska tla. Nad vsemi narodi zemlje visi grozeči vihar prihajajočega duhovnega potopa. Po verskih, socialnih in narodnih revolucijah novodobne zgodovine — katerih zadnja še ni končana — preživlja človeštvo danes tudi eno najgrozotejših duhovnih revolucij, v kateri je padlo in še pada toliko mladih, tudi najkrepkejših duš. S humanizmom znova oživljeno poganstvo je danes prekoračilo svojo peripetijo in se sklanja k zatonu, zakaj tragični kal razkroja je nosilo v samem sebi.

Liberalizem, pestovani malik devetnajstega stoletja, pred katerim je poklekalo predvsem izobraženstvo, je danes na mrtvaškem odru. Njegovi verniki so danes zgubili vero v vsemogočno moč človeške izkustvene znanosti, tehničnega napredka in čistega razuma. Ker pa je neka vera že človekova naravna potreba, zato ti ljudje postavljajo na božji prestol v naših dneh raso in kri, nacijo in njene starožitnosti, ali pa si ustvarjajo bajko o boljševiskem rajju in komunističnem odrešenju ter si z njim tolažijo svoje prazne, blodeče duše. Evropski človek je, kakor je rekel neki učenjak, zavrgel vero v krščanski misterij, zato pa si je sam ustvaril — mitos.

Tem umskim zablodam drugujejo tudi prav tako poganske npravne strahote. Marsikje hoče danes sila veljati za pravičnost, namesto žrtev in zataje so postavili željnost uživanja, namesto delavnosti zabavo, namesto resnobe lahko-miselnost, namesto da bi se trudili za delo in skušali kruh zaslužiti, si ga mnogi udobno beračijo. Matere niso žive zibelke, marveč često žive grobnice. Otroci niso veselje, temveč breme in mora. Družina jim je samo še veriga, ki je uklenila človekovo svobodo.

Tak je prvi obraz današnjega človeštva.

*

A prav v tej veliki duhovni zmedi našega veka trdni svetilnik Kristusove Cerkve tem lepše in močnejše žari. Cerkev je s svojo resnico in milostjo, s svojo prizanesljivostjo in svojimi deli krščanske ljubezni premagala še hujše čase kakor so današnji. Žal, pa je prevzela panika zaradi potapljavajočega se poganskega veka tudi marsikaterega slabotnega vernika. Žal, so še mnoga katoliška srca do danes oмотena s strupom svobodnjaškega, liberalističnega duha, da sicer mislijo s Cerkvijo, a z njo ne čutijo, ne trpe z njo in je ne ljubijo dovolj. Cerkev je po besedi svojega ustanovitelja v neprestani borbi s temnimi silami in vprav tedaj najbolj zmaguje, kadar ima v javnosti na videz najmanj besede. Katoličani v vsakem viharju trdno stojimo, dokler stojimo zvesto ob Kristusovih namestnikih. Naša težka dolžnost je sicer, oblikovati tudi tostranski svet in upodabljati v njem Kristusovo podobo, trpeti z bolečinami svojega ranjenega časa, toda brez strahu smo, zakaj dokler verujemo, upamo in ljubimo, toliko časa vedno tudi zmagujemo. Zato smo katoličani v vsakem času po svoji krščanski naravi nujno tudi optimisti, pa naj zahteva Bog od nas tudi izrednih žrtev, morda celo nekrvavega mučeništva mnogih, da se morejo ohraniti neoma-deževane pred tem svetom.

Najbolj polna pa je tega katoliškega optimizma današnja katoliška mladina. Sredine danes med mladino prav za prav ni. Uresničujejo se na njej besede Pija IX., da bo sodobna mladina ali svetniška ali pa zločinska. Odkar so vrata tabernakljev naši mladini odprta, imamo mnogo mnogo svetniških značajev med njo. Morda jih nismo imeli še nikdar toliko, kakor jih imamo vprav v teh dneh. Najbolj dišeč cvet katoliške mladine pa zori v naših dijaških kongregacijah. Njihova skrivnostna moč je evharistično življenje in vzgoja v šoli nebeške Matere.

Tej mladini svet ni razvalina, temveč po Bogu ustvarjeni in urejeni kosmos. Posameznik je tej mladini član občestva, sicer svoboden, toda prirejen in po svojih višjih zvezan z Bogom samim. Tej mladini je vsaka resnična avtoriteta srčna nujnost in odsvit božjega vladanja; kakor pa je Bog ljubezen, tako naj se avtoriteta tej mladini z ljubeznijo daje, da jo bo mogla tudi z ljubeznijo sprejemati.

Tej mladini je duhovnik, tudi navaden kaplan, Kristusov vikar, vzgojitelj in prijatelj. Mladost pomeni temu rodu neprestane duhovne vaje, tiho, a vztrajno pripravo za poklic in za službo človeški družbi. O svojih smernicah, svojem hotenju vam je sama pravkar govorila. In tudi v naslednjem vam bo izpovedovala, kakšna je ali kakšna vsaj hoče biti. Morda bodo tu ali tam med njo pleve, saj je bilo tudi med Gospodovimi učenci plesnobno snetje. Toda prav iz te mladine nam bo, upam, v Marijini šoli zrasel nov, do zadnje srčne kamrice katoliški rod. Tudi o njej bo veljalo, kar se je izpolnjevalo v sedanjih rodovih: kar nam velikih mož nebo je dalo, vse je vzgojila vprav kongregacija. To velja za slovensko duhovščino in laiško izobraženstvo. Zakaj kakor je najboljša zemška vzgoja vedno materina vzgoja, tako je najboljša duhovna vzgoja šola nebeške Matere. Prav zaradi tega imajo kongregacije tako veliko zgado-

vino in so v vsakem času za mladega človeka ena najprimernejših vzgojnih oblik.

Tudi danes so prav tako sodobne, živo potrebne in tudi priljubljene, kakor so bile pred skoro štiri sto leti. Ni organizacije, ki bi jih mogla v polni meri nadomestiti ali zamenjati. Kongregacije so bile v svoji preteklosti in bodo tudi v jutrišnjih dneh jedro verske obnove.

To je drugi, veselejši obraz našega veka.

V tej mladini glejmo zarjo lepih dni katoliške zgodovine pri nas. Dokler imamo delavne dijaške kongregacije, bomo imeli tudi dovolj naraščaja za delavce v Gospodovem vinogradu in za katoliški lajikat, ki bo živel iz Kristusovega skrivnostnega telesa.

Ali ni to lepo ogledalo lepega časa? Ti pa, kongregacijska mladina, ne pozabi svoje velike odgovornosti, ki jo imaš pred vstajajočo zgodovino katoliške Cerkve na slovenski zemlji. Pojdi vztrajno za vzori, katerih najlepši simbol je Brezmadežna, katero kličeš vprav danes v tako vdani ljubezni za svojo Gospo in Mater.

Dr. Jože Pogačnik

Voilà l'ennemi!

Ena najlepših točk v pravilih Marijine kongregacije je ona, kjer se označuje namen MK in se udom nalaga dolžnost, da »*branijo Cerkev Jezusa Kristusa pred napadi brezbožnih ljudi*«.

Marijine kongregacije so to svojo nalogo v teku tristopetdeset let svojega obstoja odlično izvršile. Cerkvena zgodovina priznava, da so v hudem boju s protestantizmom Marijine kongregacije imele velik delež in iz njega odnesle najlepše lavorike. In prav je tako. Preblažena Devica Marija je zmagovalka nad vsemi krivimi verami. Krive vere so ljuljka, ki jo satan skuša vsejati med dobro žito. Marija pa je mati Njega, ki je čista Resnica in ki s sijem svoje luči razganja temo vseh zmot. Protestantizem je bila velika človeška zmeta, naperjena zoper Jezusa Kristusa in Njegovo Cerkev. Ker so kongregacije Mariji posvečene, je bilo naravno, da so se zganile, ko je šlo za čast in pravico Marijinega božjega Sina, in da so se borile, kot jih je navdihovala in učila Marija. Zmago v boju med katoliško Cerkvijo in protestantizmom je izvojevala Marija. Slovenski protestant Trubar toži v predgovoru k eni izmed svojih knjig, da se med Slovenci protestantizem ne more širiti zato, ker Slovenci časte »neko Devico Marijo«. Trubar je hotel grajati, pa je moral hvaliti. Kakor Balamov osel.

Dandanes vstaja na svetu nova kriva vera, hujša od vseh dosedanjih zmot — *komunizem*. Komunizem je brezboštvo. Vedno bolj se širi, vedno več ga je, vedno bolj pederzen in nesramen postaja. Komunizem ni samo politična oblika ali gospodarski nazor. Še vse bolj je kriva vera in zmeta. Komunizem taji Boga, taji večnost, taji dušo. »Napravite si življenje prijetno in lepo, ni večnosti, ni vstajenja!« se je glasil napis nad vrati nekdanjega »rdečega« pokopališča v Berlinu. Komunistični »ideolog« Bebel pa je pisal: »Nebesa prepuščamo angelom in vrcem.« Če ni Boga, tudi ni duše. Duša kaže h Bogu. Ker komunizem taji dušo, zato zanj človek ne pomeni več nego dovršen stroj, ima vrednost številke in se sme z njim postopati kot z brezčutno stvarjo. Mučiti in ubiti človeka za komunista ni hudobija. Da je res tako, dokazuje sovjetska Rusija, Solovki, Sibirija, 1,746.000 do 1924 po lastnih sovjetskih priznanjih pomorjenih vernikov in vedno nova poročila o mučenih in ustreljenih škofih, duhovnikih, redovnicah. Naj komunisti trdijo karkoli, češ da vere ne preganjajo, njihove besede, njihova dela in njihovo življenje priča ravno nasprotno. »Po njih delih jih boste spoznali,« nas je poučil Gospod.

Komunizem pa se ne zadovoljuje samo s tem, da taji Boga in verske resnice, komunizem Boga in verske resnice naravnost napada. Komunistični bog Lenin je svoje napadalne brezbožne načrte razvil takole: »Časopis, ki hoče biti borbena organ vojskujočega se materializma, mora najprej neupogljivo odkrivati in zasledovati diplomirane lakaje farštva, naj nastopajo kot zastopniki uradne znanosti ali kot prostovoljci, ki se imenujejo demokratične, na levo usmerjene ali idealno-socialistične publiciste... Tak časopis mora biti potem organ bojujočega se ateizma. Pri nas so uradi ali vsaj državne ustanove, ki vodijo to delo. A delovanje je zelo medlo in popolnoma nezadovoljivo. Zato treba poleg tega ustvariti list, organ borbenega materializma, ki bo vodil neprestano ateistično propagando in akcijo ter porabljal vso primerno literaturo po vseh deželah. Že Engels je svetoval voditeljem proletariata, naj prevajajo za mase borbeno ateistično literaturo 18. st. ... Bila bi največja in najhujša napaka, če bi kak marksist mislil, da bo milijone in milijone ljudskih mas ... pridobil zgolj s čistim marksizmom. Tem masam je treba dati najrazličnejšega materiala za ateistično propagando. Za to pa je publicistika starih ateistov 18. st., ki je na lahek način, živahno, darovito, ostro in odkrito pobijala farštvo, tisočkrat sposobnejša predramiti ljudi iz verskega spanja, kakor pa dolgočasna, suha in nenazorna današnja, tudi marksistična literatura.« (Primerjaj »Čas« 1935-36, št. III-IV, str. 115. Podčrtal pisec tega članka.) Ateizem je tuja beseda za nazor, da ni Boga. Državne ustanove za ateistično propagando, ki jih omenja Lenin, so »Zveza bojujočih brezbožnikov«, časopis »Brezbožnik« v več različnih izdajah in milijonskih nakladah in šole za vzgojo brezbožnih apostolov. O sadovih brezbožne propagande poslušajmo komuniste same. »Vera trepeče v stiski, kakor preganjana zver. Je preganjana brez usmiljenja in bo preganjana še naprej. 675 cerkva je bilo v Moskvi; zdaj jih je ostalo samo še 287. L. 1923 je bilo v Sovjetski zvezi zaprtih 542 molilnic, 33 mošej; do prvega januarja 1930 jih bo gotovo že 1000. Zvonovi žalostno cvilijo; a nihče ne pozna usmiljenja in ga noče poznati.« (Bolševiški list »Trud«, dec. 1929, citirano v brošuri Cerkev, bolševizem in zlo, str. 54.) Do 1. marca 1937 mora biti v Rusiji versko čiščenje izvršeno in »Bog izgnan z ozemlja SSSR« (ukaz za protiversko petletko od 5. maja 1932).

Komunizem je kriva vera in zmota: brezboštvo je laž, materializem je laž, marksizem je laž in za človeka največja nesreča. Ko taji Boga in božje postave in proglašaja kot namen življenja neomejeno uživanje zemeljskih naslad, obenem dovoljuje vsak upor, umor, nečistost, krajo, varanje itd. Kam mora pripeljati taka anarhija, si lahko predstavljamo. Edina človekova sreča je Bog. »Nemirno je naše srce, dokler ne počije v Bogu,« je izrazil veliko resnico življenja svetnik, ki je globoko gledal v dušo svojo in ljudi. Božje zapovedi so od Stvarnika uzakonjena človeška narava. Tajiti božje zapovedi, se pravi, ravnati zoper lastno naravo in jo voditi v pogin. Povrh vsega pa je komunizem največji greh. Komunist Boga in Cerkev sovraži. A sovražiti Boga je od vseh grehov največji greh.

Komunizem je kriva vera in zmota današnjih dni, ki se vedno bolj širi. Vedno bolj se človeštvo razhaja v dva tabora, v tabor Kristusov in tabor satanov. Jezus Kristus pa je tisto znamenje, ki se ob njem duhovi ločijo. Prerokba Simeonova se izpolnjuje: »Glej, ta je postavljen v padeč in vstajenje mnogih v Izraelu, in v znamenje, kateremu se bo nasprotovalo« (Lk 2, 34). Tudi v naši domovini se vedno bolj zaostrujejo obrisi obeh taborov. Na eni strani zvesti Kristusu in Njegovi Cerkvi, na drugi komunisti. Liberalizem je splahnel. Svetovnonazorno soglašaja s komunizmom. Ponekod se že tudi dejansko veže s komunizmom v eno fronto zoper verne katoličane.

Voilà l'ennemi! Komunizem je naš sovražnik. Če komu, kongreganistu mora to biti jasno. Kongreganist se ne more vprašati, ali je za ali pa proti. Kongreganist mora biti samo proti. Zavedajmo se, da je komunizem kriva vera današnjih dni in da smo kongreganisti v prvi vrsti poklicani boriti se zoper komunizem. Naša borba pa obstojaj v tem, da se tesno navežemo na Marijino kongregacijo, ostanemo neizprošno in večno zvesti Mariji, ki smo se ji posvetili, in živo verujemo v Jezusa, Njenega Sina, Ga ljubimo in branimo z besedo in zgledom — kot dobri in sveti katoličani. Kongreganisti se zoper protestantizem niso borili z besedami, ampak z živim zgledom bogoljubnega življenja. Bodi tudi naše orožje v boju s komunizmom živa vera in življenje po tej veri. O zmagi ne dvomimo. Marija, ki je doslej strla vse herezije, bo premagala tudi današnjo herezijo — komunizem.

Bogumil M. Remec S. J.

Ti si Peter — Skala

»... in na to skalo bom sezidal svojo Cerkev in peklena vrata je ne bodo premagala.«

»In dal ti bom ključce nebeškega kraljestva. In karkoli boš zavezal na zemlji, bo zavezano v nebesih, in karkoli boš razvezal na zemlji, bo razvezano v nebesih (Mt 16, 18—19).«

»Simon, sin Janezov, ali me ljubiš?«... »Gospod, ti vse veš, ti veš, da te ljubim«... »Pasi moje ovce (Jan 21, 17).«

»Kdor vas posluša, mene posluša, in kdor vas zaničuje, mene zaničuje (Lk 10, 16).«

V naslednikih sv. Petra spoštuje in ljubi pravi katoličan Kristusa samega, ker ve, da jim je dana Kristusova oblast in Kristusovo poslanstvo. Vdanost svetemu očetu je preizkusni kamen našega katoličanstva. Tistim, ki v tej zadevi omahujejo, veljajo Kristusove besede: »Ali hočete oditi tudi vi (Jan 6, 68)?« — Kdor pa je trden in zvest, njemu veljajo druge Kristusove besede, ki jih je izrekel Petru: »Blagor ti, Simon, Jonov sin, zakaj mese in kri ti nista tega razodela, ampak moj Oče, ki je v nebesih (Mt 16, 17).«

Slavimo štirinajsto obletnico kronanja sedanjega Petrovega naslednika, molimo zanj.

»Molimo za našega papeža Pija!«

»Ohrani ga, Gospod, poživljaj in osrečuj ga na zemlji, in ne daj ga v roke njegevih sovražnikov.«

P. Vrtovec S. J.

Molitev

*Cerkev je tiha, temačna.
Rdeča lučka trepeta,
tam daleč nekdo na harfo igra...
Po žganem kadilu diši.*

*V poslednjih se žarkih
podobě na oknih bleste...
Človeku tam podrhteva srce,
kleči pred oltarjem in stiska roke...*

»Marija, poslušaj moj glas!...«

*In vollo odmeva molitev —
uslišana prošnja, odpuščena žalitev!
Tam daleč je sonce zašlo...*

Silvanus

Slovenski dijaški vzornik

V. Prvo leto bogoslovja

Po zrelostnem izpitu je pred Gregorija Kemperla stopilo važno vprašanje: kam sedaj, kakšnemu poklicu se boš posvetil? Hotel je ves biti božji in delati za Cerkev in bližnjega, zato se je brez oklevanja odločil za duhovstvo. Prav za prav se ni šele sedaj odločil, marveč je le šel za željo, ki mu jo je bil Bog že v zgodnji mladosti položil v srce. Sicer ga je skrbelo zdravje, a se je tudi v tem popolnoma prepustil Bogu.

Ko je tudi počitnice po osmi šoli preživel v Alojzijevišču, ga je to posebno veselilo, da je imel sobico poleg kapele, ker je bil Bogu posebno blizu, Bog pa njemu.

Alojzeviški vodja je za šolsko leto 1856/57 za drugi gimnazijski razred vpeljal domači pouk. Gojenci naj bi vse predmete poslušali v zavodu, na državno gimnazijo bi pa hodili na koncu leta delat izpite. Postopoma je želel vodja vse razrede imeti doma, da bi se gojenci tudi v šoli vzgajali s posebnim ozirom na duhovski stan. Dr. Pogačar tega namena tudi kot škof ni mogel docela izvesti in ga tudi naslednji alojzeviški vodje niso; šele škof dr. Jeglič je to misel v vsem obsegu uresničil s svojim šentviškim zavodom sv. Stanislava.

Kakor vzgojitelji, tako bi bili tudi učitelji domače alojzijeviške šole morali biti posebno izbrani in vešč. Abiturient Kemperle je bil odločen v njih število. Stanoval bi naj v Alojzijevišču, kjer bi si polagoma okrepil zdravje, ko bi imel dobro hrano in dovolj gibanja na vrtu. Samo naravoslovje bi naj učil dve uri na teden. Na gojence bi naj vplival zlasti s svojim angelskim zgledom in molil bi naj zanje. Ves ostali čas bi bil prost, da bi se učil bogoslovnih ved.

Z vsem svojim plemenitim, apostolskim srcem se je Kemperle odzval pozivu. V drugi gimnazijski razred so sprejeli 25 gojencev. Na koncu leta so pri državnem izpitu vsi zdelali, 12 med njimi celo z odliko. Namera dr. Pogačarja se je torej v tistem letu v polni meri izpolnila. Med Kemperlovimi učenci je bil tudi poznejši šegavi pisatelj Jakob Aleševc iz Vodice doma; v naravoslovju je imel red prav dobro. Na seznamu tistih alojzijeviških drugošolcev srečamo tudi Kemperlovega brata Pavla. Skušnjo na gimnaziji je prestal z odliko, pri bratu Gregoriju je dobil red prav dobro. Kot učitelji so v hišnem katalogu podpisani poleg vodje dr. Pogačarja in Gregorija Kemperla še prefekt Jurij Grabner in Anton Košmrlj. Kemperle je zelo rad učil; kadar je pa vso uro govoril, so ga potem bolela pljuča.

Posebno veselje pa mu je pripravljalo učenje bogoslovnih ved, ki so mu bogatile, dvigale in blažile duha ter ga pripravljale za sveto mašništvo. Slavno je končal prvi letnik, prav vseh predmetih je v obeh polletjih dobil z veliko začetnico »Prvi red z odliko«. Vsi bogoslovni profesorji so zatrjevali, da takega učenca še niso imeli. »Bil je ponos za vse, ki so živeli z njim,« piše sošolec J. Bonač.

Sestavil si je natančen dnevni red in ga zvesto držal, še posebno pa v pobožnosti. Vsak dan je opravil četrturno ali pa polurno premišljevanje. Bogoslovci ga sedaj vsi opravljajo in dobivajo zvečer v kapeli misli zanje, takrat pa še ni bilo to v navadi. Vsak dan dvakrat, opoldne in zvečer, si je Kemperle izprašal vest. Vsak dan je opravil nabožno čitanje, počaščenje sv. Rešnjega Telesa in rožni venec.

Zlasti je molil za dar stanovitosti. V izredni meri si ra je izprosil, vse svoje dolžnosti in sklepe je kar najbolje izvršil. V sebi je dosegel lepo

ubranost, duša je mirno vladala nad telesnostjo, ker si jo je že kot gimnazijec z molitvijo in vajo spravil pod oblast.

Za geslo si je vsak dan sproti izpisal kak izrek sv. pisma ali kakšnega nabožnega pisatelja ali si ga je pa sam sestavil. Po tem geslu se je ravnal čez dan. Ob robu svoje zapisne knjižice je pri izpraševanju vesti delal znake, ali je zmagal, ali pa je doživel poraz.

Njegov dnevnik nam pove, da je njegova glavna slabost bila nestrpnost in nepotrežljivost. Pa jo je tako krotil, da piše prijatelj Bonač: »Kdor ga je poznal, bi bil mislil, da je krotkost in potrpežljivost bila njegova glavna čednost.«

Prelepo piše isti o njem: »Druge slabosti, ki tako rade oskrunjajo mlada srca, so mu bile, kakor se iz tega zapisnika lahko vidi, popolnoma neznane. Posebno njegova čistost je bila ko jasno nebo. Belo oblačilo krstne nedolžnosti je ohranil čisto za svatovščino, h kateri ga je nebeški Ženin tako zgodaj povabil.«

Njegovo življenjsko sliko Bonač takole povzema: »Bil je v vsem popoln, kolikor se je moglo v okoliščinah, v katerih je živel, pokazati in kolikor se na tem svetu storiti dá.«

(Dalje prihodnjič.)

»Malo peške, malo kolima« — po južni Srbiji

(Piše kongreganist Francè Vrolih.)

(Nadaljevanje.)

Prekoračila sva most preko Vardarja in po ozkotirni železnici je prisopihal vlak, ki pelje v Ohrid. Lokomotivca se je kar pozibavala na tračnicah in sledili so ji štirje prav majhni osebni vozovi. Pogosto je speljana železnica prav ob cesti, oziroma dobesedno na cesti sami, kjer je pri kraju nekako nakazan mali nasip in na njem tračnice. Človek bi mislil, da so tod delavci popravljali cesto ter vozili po tračnicah material. Pa ti nenadoma prisopiha po njih osebni vlak, s pošto in službenim vozom povrh. Menda vozi tak vlak od Skoplja do Ohrida celih trinajst ur — nič kaj dobra reklama v tujsko-prometnem oziru.

»Je pa že boljše cel teden peš hoditi, kot se ves dan v takem vlaku peljati,« sva kritizirala, ko je privozil mimo naju. Tedaj pa nama je, ali zares ali za šalo, vlakovodja pomagal, naj skočiva gori in ko bi bil mislil na to, bi se bil prav gotovo pognal nanj, prav tako tudi Jože, ki se je potem, ko je bilo že prepozno, pritoževal:

»Saj bi skočil, pa sem mislil, da ti ne boš.«

Zopet sva imela dovolj snovi, ko sva debatirala, kako bi naju sprejel sprevodnik, ko bi se kar tako »po domače« prikazala v vozu. Avtomobili so brzeli mimo naju; morda vsake pol ure eden, ves natlačen s potniki in zato tudi primerno zavarovan pred karambolom: spredaj, na straneh, zadaj in celo na strehi je imel privezane cele bale — prtljage. In to ni bil moderen avtobus, temveč navaden avtotaksi. S takim sva že vnaprej izgubila vsako upanje, avtobus pa se tudi doli ustavlja in vozi le za denar.

Tako sva korakala še precej hitro, po šest kilometrov na uro, proti Tetovu, skozi koruzna polja, skozi sofeske, po tobačnih poljih (pri nas poznamo le tobačno tovarno), ki so bila nova skušnjava za naju. Jože je namreč vneto kadil in tako je mislil, da bo prišel pocieni do tobaka. Toda ni imel sreče; na polju trgati tobak mu ni uspelo in mu tudi ne bi koristilo, ker listje ni posušeno in pripravljeno; kmetje ga pa ne smejo prodajati, ker je, kakor vsi veste — monopol. Ko liste posuši, jih mora prodati edino in do zadnjega državi. Jaz sem sicer laže prebolel to skušnjava, ker sem nekadilec in to iz dveh razlogov: prvič mi tega ne pusti moja večjidel suha blagajna in drugič — želodec, ki ne prenese zoprnega nikotinovega duha, ne da bi tega očitno pokazal.

Ker sem ravno pri želodecu, vam povem, da igra on na potovanju zelo važno vlogo. Kako bi se pocienilo potovanje, če bi se dalo z njim skleniti kompromis, ali kar je danes modernejše: pakt! Toda on je neizprosni; brezpogojno zahteva zase, kar mu gre in če mu ne daš, si oškodovan sam. Tako sva mu tudi midva plačevala svojo pristojbino v naturalijah, za kar pa nama ni bilo žal. Škoda je bilo le — časa. Vedno sva si mislila: kako daleč bi že prišla, če bi ne bilo treba tiste pol urice ali večsih celo uro počivati in jesti. In to je na potovanju ena najvažnejših reči: da nisi lačen, da zmerno hodiš ter zmerno počivaš, sicer ne boš daleč prišel.

Tega sva se dobro zavedala, zavila v »bašto« in zahtevala lubenico. Toda vrtnar je bil ali Turek ali Albanec in nismo se razumeli, dokler niso prihiteli neki ljudje in nama bili za tolmača. Ponujal je nama dinjo, toda midva sva vztrajala pri lubenici, kajti bila sva tudi žejna, in rdeče, sočno meso te buče bi nama bolj prijalo kot gostejše in rumenkasto meso dinje. In res nama je prinesel lubenico, ki pa je bila ne enem koncu malo poškodovana. Pritožila sva se, tedaj pa je mož z urno kretnjo potegnil iz pasa do 30 cm dolg nabrušen nož. Kar osupnila sva, misleč da bo naju... Toda nič hudega se ni zgodilo. Mož je le odrezal poškodovani del buče ter jo nama pomolil pod nos, češ: »Sta li zdaj sita?« Hudi mož nama je nato pokazal tudi dva prsta, hoteč reči: »Dva dinarja dajta.« S tem predlogom se pa midva nikakor nisva strinjala, ker je bila buča med brati vredna le dinar, mož pa tudi ni odnehal. Preudarjala sva, kaj naj narediva. Hitro mi je šinila rešilna misel v glavo. Pokazal sem en prst in položil petdeset par v vrtnarjevo dlan, nato sem isto še enkrat ponovil, pokazal dva prsta in pogledal v njegovo dlan. Mož naju je zelo debelo pogledal, rekel ni nič, midva pa tudi ne in odšla sva na cesto, kjer so nama dejali, da sva jo »skupo platila, jer ne vredi više nego sto para«. Da pa pomeni »sto para« naših petdeset par, sva zvedela kmalu, ko sva prišla med Srbe.

Sedla sva na kraj ceste v senco in buča se je jela v družbi s kruhom v zmernem tempu preseljevati »in cameram obscuram«.

Da bi tu zastoj dobila hrano od kmetov, se nama je zdelo zelo zelo neverjetno, poleg tega so pa bile vasi precej visoko na pobočju hribov.

Poldne je že minilo, ko sva še vedno vztrajno korakala proti cilju. Cesta je tu zelo lepa in bi z lahkoto vozil kolo. Na več mestih so zagoreli delavci tolkli debele skale in jih razbijali v kamene, drugod so popravljali železniški tir, ki se je nekje povsem pravilno ognil majhne hišice ter vrtička okoli nje. Vprašala sva delavce, koliko je še do Tetova. Dejali so, da ni daleč; v treh urah bova tam. Zelo prav so nama prišle »čezme«, ki jih je razmeroma dosti ob cestah v Makedoniji. To so zidani ali kameniti vodnjaki, kjer neprenehoma teče voda iz ene ali več cevi v korito.

Ko sva po daljši hoji prišla na vrh nizkega in širokega prelaza, sva zagledala v daljavi Šar planino in pod njo sva komaj razločila malo mestece Tetovo — najin današnji cilj. Neki frančiškan, ki služi vojsko, nama je v Skoplju povedal, da je v Tetovu katoliški župnik, kjer b: lahko prenočila ter bila naslednji dan v nedeljo pri sv. maši. Pospešila sva korake in razmoživala, kako bo v Tetovu ter delala načrte za naprej. Glavni načrt si človek že naredi pred potovanjem, toda podrobnejšega je treba delati kar na mestu samem, ker nikdar ne moreš doma za mizo računati z vseni mogočimi slučajji, ki te dolete na potovanju.

Čim bolj sva se bližala mestu, tem pogosteje sva srečavala ljudi, ki so na oslih jezdili iz mesta proti domu. Osliček, komaj tak kakor pri nas koza, je nosil na svojem hrbtu rejnega možaka, kateremu so se noge vlekle skoraj po tleh, ali pa je imel na obeh straneh sedla privezane bisage z različno vsebino. Kar čudila sva se, da tako majhna živalca toliko nese. Je pač osel, v pravem in prenesenem pomenu. Tudi ženske so sedele na osličkih, največ Turkinje, ki so bile zakrite. Videla sva pa tudi možake, ki so na oslih jahaje spali. Zdelo se mi je, da vidim Hune, ki so tudi na konjih spali, kakor sem slišal pri zgodovini. Zopet sva vprašala, koliko je še do Tetova. Odgovorili so nama:

»Ej bre, još daleko! Za pola sata možeš da stižeš.«

Oboji so sodili povsem subjektivno; za prve so bile tri ure hoje blizu, za te pa pol ure daleč.

Iz Skoplja sva odšla ob sedmih zjutraj in sva prišla v Tetovo ob pol štirih poldne: Prehodila sva 46 km, pa še nisva bila posebno utrujena. Takoj v začetku sva vprašala po »katoliškem svešteniku«, a dejali so nama, da ne vedo zanj, najbrž ga sploh ni. — Sumljivo se nama je zdelo, da ne vedo zanj; bo treba že bolj v mestu povprašati.

Trg je bil poln ljudi in mnogo jih je že odhajalo; najbrž je bil tržni dan. Kamor sva stopila, povsod sva obrnila nase pozornost — v »pumparcah«, z nahrbtnikom obložena — za mesto senzacija. Gledali so naju kot novo čudo sveta. Vse to se je nama silno neprijetno zdelo, posebno še, ker sva bila v nemali zadregi, kajti povsod so nama zatrjevali, da tu ni katoliške cerkve in ne duhovnika. Nisva se dala ugnati, dokler nama niso stražniki tega dopovedali. Kaj sedaj?

Najpotrebnejše se je nama zdelo, da greva kamorkoli proč iz pozorišča. Jaz sem hotel, da poiščeva šolo ali gimnazijo ali kakšno prenočišče za potnike, da tu prespiva noč. Jože pa je silil v 25 km oddaljeni Gostivar; morda bi se lahko še peljala, ko se toliko ljudi vrača iz Tetova. Vdal sem se.

(Nadaljevanje.)

Človek, ki se bori za idejo, je močnejši kot devet in devetdeset ljudi, ki se bore za svoje interese.

John Stuart Mill.

V Krnici

ali

Kako smo letos taborili

(Pripoveduje četrtošolec Peter Ribič uredniku »Naše Zvezde«.)

»Ali naj povem gospodu patru?«

Po tem, kar sem videl, sem torej dobro vedel, da preti Ščuki nevarnost in da ga hočeta tovariša odtujiti kongregaciji, dà, še več, da ga hočeta iztrgati iz naše srede in potegniti v svojo družbo. Težko mi je bilo. Napeto sem pre-mišljeval: Ali naj povem g. patru? Ali naj molčim? Ali naj Ščuko kar naravnost opozorim na nevarnost, na mrežo, ki mu jo pleteta tovariša?

Vse dopoldne sem bil sam s tem svojim premišljevanjem. Slednjič sem se odločil, da se posvetujem z našim voditeljem Bogovičem. Popoldne, ko so v taborišču eni pisali razglednice domov, drugi dremali, spet drugi kaj brali, sem ga prosil, da sva šla malo v gozd. Pa sem mu vse povedal. Končno sem ga vprašal:

»Ali naj povem gospodu patru?«

Bogovič mi je odsvetoval: »Gospod pater ima drugih skrbi dovolj. Kar moremo storiti sami, storimo sami! Poskusi tudi ti najprej sam!«

»Kako?«

»V svetem pismu beremo: ‚Rod zlih duhov se ne izžene drugače ko z molitvijo in postom.‘ Moli za Ščuko! Določi si vsak dan kratko molitev s tem posebnim namenom. Saj si bral v »Naši Zvezdi«, kako je mali Nonni s svojo stanovitno molitvijo dosegel, po čemer je tako hrepenel.«

»Saj res! Sijajno! Toda s postom? Kako naj s postom odganjam zle duhove od Ščuke?«

»To je pa že težje, priznavam.« Bogovič je premišljal.

Naposled pa mi je dal svet. Veste, g. urednik, kaj mi je dejal? To-le:

»Nekateri tvojih tovarišev radi ližejo čokolado. Tudi ti se je menda ne braniš. Kaj, ko bi sklenil, da je toliko časa ne pokusiš, dokler ne privedeš Ščuke na varno pot? To bi bila žrtev, majhna sicer, ali vsekakor žrtev. — Z žrtvijo, še tako majhno, veliko dosežemo.«

Dà, na ta trnek pa res moram ujeti Ščuko.

»Pa še nekaj!« je dodal Bogovič. »Tako-le ob nočni straži, ko je vse tiho in so naše misli bolj zbrane, bi bil morda tudi Ščuka bolj dovzeten za kakšno dobro besedo. Nocoj bo imel od enajstih do ene on stražo. Daj, govori z njim ob tej uri! Zato te določim, da boš ti stražo stregel od devetih do enajstih; potem pa, ko zbudiš Ščuko, ostani z njim magari celo uro. Gotovo mu bo prijalo, če bo imel družbo. Ti pa boš našel priliko, da mu oči izbrišeš!«

Predlog sem z veseljem sprejel.

Električna luč

Tisto popoldne se mi je zdelo silno dolgo. Nestrpnost sem pričakoval večera in nočne straže.

Večer je bil iz posebnega vzroka nenavaden. Ko se je stemnilo in smo zakurili taborni ogenj, so zažarele tudi — električne svetilke v naših šotorih ter ena večja na drogü sredi taborišča. Zavriskali smo! Bili smo ponosni, da imamo svojo lastno električno centralo. Bili smo ponosni, da imamo v svoji sredi g. Marijana, ki zna zgodovino in zemljepis, pa tudi telovaditi, a še več — tudi elektriko ‚montirati‘. Vsak izmed nas malih si je na tihem želel, da bi tudi toliko znal in umel!

Nekdo je pripomnil: »Pa tudi mala Krnica je lahko ponosna, ko goni tako velikansko turbino!«

A naš Krpan je dejal: »Zdaj imamo pa zares avtarkijo.« In ko ga je Florčè Skakavt nekoliko boječe vprašal, kaj je avtarkija, nam je rad pojasnil: »Če kaka država doma prideluje in izdeluje vse, česar potrebuje, je avtarkična, t. j. sama sebi zadostuje. In taki smo zdaj — mi.« Gospod pater pa je po tej razlagi napeljal iz Krnice mrzel curek na Krpana in dejal: »To Krpanovo avtarkijo je treba razumeti cum grano salis.«¹

Znamenit je bil ta večer tudi zato, ker smo si začeli pripovedovati, kakor smo se bili dogovorili, indijanske povesti. Pričel je Veličan Rodič. Sam se je ponudil. Je velik ljubitelj loka in kopja. Prav kakor Indijanci. Napravil je kratek uvod? »Povest, ki vam jo bom povedal, sem bral v knjigi ‚Popis navad in zadržanja Indijancev Severne Amerike‘, ki jo je spisal naš slavni misijonar Friderik Baraga leta 1857. V poglavju, kjer popisuje ženitovanjske običaje Indijancev ob Gorenjem jezeru (Lake Superior), ima to-le povest:

Pred mnogimi leti je živel ob Gorenjem jezeru poglavar Indijancev z imenom Vavanoš. Slovel je zbog svoje moči in spretnosti v rabi orožja ter zbog hrabrosti v boju. Nihče mu ni bil v tem kos. Njegovega loka ni mogel nihče napeti razen njega. Bil je pa tudi umen, prebrisan in previden. Tudi vsa njegova rodbina je bila v veliki časti pri vseh članih tistega rodu.

Vavanoš je imel hčer edinko, ki je zaradi lepote in drugih vrlin skoraj prav tako slovela kakor njen oče. Imela je takrat osemnajst let in dosti mladeničev jo je prihajalo snubiti, ali oče je ni hotel nobenemu dati, ker so se mu zdeli primalo imenitni. Slednjič je prišel eden, ki je upal, da jo dobi, ker ga je tudi ona rada videla in bo — tako se je po pravici nadejal — tudi ona pri očetu zanj prosila. To se je tudi res zgodilo. Ali oče mu je odgovoril: »Ti bi rad mojo hčer za ženo dobil. Ali veš, da mi je ona edino veselje na svetu? Doslej sem vse snubce odbil. Ali si premislil, kdo sem jaz, ki naj bom tvoj bodoči tast? Ali veš, da se me vsi sovražniki našega rodu boje? Ali veš, da si vsi sosednji poglavarji žele mojega prijateljstva? Kje je kak Indijanec, ki bi mogel moj lok napeti? Kaj pa si ti doslej posebnega storil, da bi bil vreden postati moj zet? Ali si že kakega sovražnika našega rodu premagal? Ali si že prinesel kak skalp čomov? Ali si se izkazal junaka v času gladu, mraza, raznih težav? Ali je tvoje ime pri sosednih rodovih znano?«

Mladenič je zdaj vedel, kaj mu je storiti. Vedel je, da si mora v boju s sovražniki pridobiti ime ali pa izgubiti življenje. Zbral si je torej lepo število prijateljev in jih navdušil za boj in slavo. V desetih dneh so se dobro oborožili in tudi z živežem preskrbeli. Tudi tetovirali so se, da so bili še strašnejši. Ob Gorenjem jezeru je nekje široka zelena trata. Za njo je tedaj rastel gost hrastov in smrekov gozd. Sredi trate pa je stala takrat velikanska smreka. Okrog nje so Indijanci plesali svoje bojne plesse. Tja je mladenič peljal svojo trumo, da so plesali. Star Indijanec jim je tolkel na boben.

Dva dni je trajal njih bojni ples. Potem je bil določen odhod v boj zoper neki sovražni rod. Pred odhodom se je mladenič poslovil od hčere Vavanoševе; obljubila sta si večno zvestobo. Odšli so torej skozi gozdove. Kmalu so zadeli ob sovražnike. Pričel se je ljut boj. Mladenič se je junaško boril in sovražniki so se že jeli umikati. V tem pa zadene mladeniča sovražna puščica, da se mrtev zgrudi. Tovariši pa, razsrjeni zbog smrti voditeljeve, še bolj divje napadejo sovražnike ter jih tudi popolnoma premagajo.

Ko je Vavanoševa hči zvedela za smrt zaročenčevе, je v žalosti onemela; Indijanci žalost brez glasne tožbe prenašajo. Tako tudi ta deklica. Tih vzdihljaji in vroče solze — to je bilo vse, kar se je opazilo pri njej. Manj in manj je jedla. Tudi ni skoraj nič več govorila. Zaman jo je oče svaril, jo skušal razveseliti. Ni je zdržalo v koči. Največ je ostajala v gozdu. Hujšala je, da je bila kmalu mrliču podobna. Kmalu zatem je umrla.

Prepozno je oče spoznal, da je s trdoto pognal v smrt mladeniča in hčer svojo.

Pohvalili smo Rodiča, da je dobro pripovedoval. Povest se nam je vsem zdela zares lepa. Naše misli so bile nekaj časa pri Gorenjem jezeru. Govorili smo o Frideriku Baragi, ki ga iz Mohorjeve knjige zdaj tako dobro poznamo. Kobilca in Skakavt bi bila rada šla pod bližjo smreko, plesat indijanski ples. Ščuka — nekaj ga je v hipu obsedlo — je pa prijel mojega bratca Pavleta za

¹ t. j.: z zrncem soli, šaljivo! — Op. uredn.

lase, češ: »Zdajle ti vzamem skalp!« Seveda si ga Pavle ni dal vzeti. Gospod pater nam je spet bral iz Acta martyrum. Zapeli smo Salve Regina. Drugi so zlezli vsak v svoj šotor. Jaz sem ostal na straži.

Nočna straža

Prvič na nočni straži! Kako naj vam, g. urednik, izrazim čustva, ki so me navdajala, ko sem tako sam stal pri tabornem ognju? Prvo je bilo, da sem naenkrat začutil, kako sem — sam. Čez dan nas je bilo toliko in povsod vsi, zdaj pa naenkrat — sam. In tako tiho je bilo okrog mene, tiho v šotorih, tiho v gozdu, razen da je včasih zaskovikal čuk, tiho v vsej dolinici, razen da je Krnica enakomerno svojo pot šumljala in gnala našo veleturbino. Onstran naše dolinice pa je šumela Sora. V njej gotovo plavajo tudi ščuke. Ali se mi posreči ujeti in pridobiti ščuko? — Po cesti je semtertja pridrdral kak voz. To mi je délo prijetno, kratek čas.

Opazoval sem zvezde: véliki voz, mali voz (s severnico), Kasijopejo, Severno krono, Zmrja... Mislil sem si: Res je, zvezdnato nebo je kakor veliki pergament, ki nam kaže edini napis: Bog je!

Ob misli na Boga se nisem nič več samega, zapuščenega čutil.

Pa veste, g. urednik, kakšno čustvo me je še navdajalo? Ne uganete! Veste, čutil sem se, da nekaj pomenim na svetu, ko sem za dve uri odgovoren za varnost svojih tovarišev ter za vse naše imetje, zlasti za ,kuhinjsko zalogo'. Tja proti ,kuhinji' sem večkrat pogledal, če se ne bliža kak dihur ali lisica ali jazbec.

Obenem pa sem sklenil: Nocoj...

»Nocoj izpregovorim z Julčetom resno besedo.« To sem sklenil, za to sem se tisti dve uri straženja pripravljaj. Bral sem pri stražni luči še enkrat Svenssonovo povest »Kako sem postal katoličan« iz »Naše Zvezde«, ki smo jo vezano vzeli s seboj na taborjenje. Dvakrat, trikrat sem izmolil prav goreče »Spomni se«...

Ob enajstih sem Julčeta zbudil. Mel si je oči, ko je prilezel izpod ponjave.

»Julče,« sem dejal, »če ti je prav, ostanem nekaj časa pri tebi.«

»Ostani, ostani, seveda, seveda,« je hitel še nekoliko zaspano.

Sedla sva k ognju. Pa sem pričel — ne vem, ali je bilo prav ali ne — kar naravnost:

»Glej, Julče, gospod pater je bil tako dober, da je tudi tebe vzel s seboj semkaj na taborjenje. Saj veš, da je to storil zato, ker si v kongregaciji in ker želi, da si dober kongreganist. Ti pa še vedno omahuješ med dvema stoloma. Mar ne vidiš, da te hočeta onadva tovariša, ki si zjutraj z njima po maši govoril, kongregaciji izneveriti, te od gospoda patra odtrgati? Zakaj nočeš biti bolj odločen, naravnost? Le poglej: kmetič, ki orje, se ne ozira nazaj! Tako stôri tudi ti: nikar se ne oziraj na stran, ne poslušaj prišeptavanja, ampak hôdi z nami naravnost in odločno!«

Ščuka je na te besede molčal. Mar sem ga razžalil? Prijel sem ga za roko:

»Julče, mar si hud?«

»Nisem!« je tiho odgovoril. Glas mu je drhtel. Čutil sem, da mu je hudo in da nekaj skriva.

»No, Julče, zakaj ostajaš na pol poti? Zakaj si tudi večkrat tako neprijazen, kakor da nas hočeš odbiti od sebe, ko bi te vendar vsi radi imeli?«

»Zakaj? Zakaj?« Neka osornost je zvenela iz teh besed. Utihnil je. Ni hotel ali ni mogel odgovoriti na moje vprašanje? (Nadaljevanje.)

KONGREGACIJSKI OBZORNIK

Dijaška kongregacija v Kranju

V začetku lanskega leta se je kongregacija delila v fantovsko in dekliško. Na koncu leta 1934-35 je fantovska štela 98 članov, dekliška pa 105 članov.

Vsak mesec imamo shod v gimnazijski kapeli, in sicer nižja skupina dijakov in dijakin skupaj, višja pa skupaj. Lansko leto smo pri nižješolskih shodih obravnavali življenjepise svetnikov tistega meseca, letos pa odličnejše slovenske misijonarje. Pri shodih za višjo gimnazijo smo pa lani govorili o vprašanih samovzgoje, letos pa o konvertitih. Vsak mesec po enkrat ali dvakrat se vrše tudi izvencerkveni sestanki, za dijake zase, za dijakinje zase. Na teh nižješolci in nižješolke deklamirajo, večji pa imajo predavanja. Letos bo treba socialno vprašanje temeljiteje proučiti in predebatirati. Odslej bodo na teh sestankih tudi glasbene točke, da je program čim bolj pester in zanimiv.

Lani smo se dobro pripravili za evharistični kongres. Vsako jutro sta šla vsaj po en dijak in po ena dijakinja v ta namen k sv. maši. In Vnebohod smo imeli v tolovadnici lepo uspelo evharistično-marijansko akademijo.

Na zborovanje v Celje je o počitnicah šlo 12 dijakinj.

Vsak mesec imamo skupno sv. obhajilo med šolsko sv. mašo, h kateremu vselej povabimo tudi ostalo dijaštvo. Od 400 dijakov in dijakinj, kar jih hodi k šolski službi božji, jih vselej prejme kakih 250 sv. obhajilo. Žal pa, da se vrsta pri dijakih začeni s 4. razredom nekoliko preveč zredči.

Za sprejem bo treba daljše priprave, kakor se je sklenilo na junijskem zborovanju v Ljubljani.

Moralo se bo tudi misliti na knjižnico za obe kongregaciji. Najprej ji bo treba omisliti slovstvo o socialnem vprašanju, ker bo od te strani za dijaštvo največ nevarnosti.

Gimnazijska kongregacija pri Uršulinkah

Nas je 19. januarja povabila na svojo prireditel. Kongregacija brez prapora — tako nekako je na svoj šaljivi način dejal gospod voditelj — se ne more nikjer pokazati, nima veljave. On ve to še od takrat, ko je hodil na Graben... Prapor si hočejo zato »priigrati! Lahko jim: saj je avtor in režiser vseh iger g. voditelj sam, in persona, neutrudljivi prof. Janko Mlakar. Igro, ki

jo bodo igrale marca — zadnjič nam jo je oznanil — je spisal sam, pa tudi Nevidnega človeka (malo Špelico) in Nevesto iz Amerike, ki smo jih gledali v nedeljo, je on ustvaril. Pripravil nam je poldrugo uro iskrenega veselja in prešernega smelja; nabito polna dvorana je večkrat dala duška svojemu zadovoljstvu in navdušenju. G. profesor se torej ni »balzimiral«. Seveda ga tudi igralke, male in velike, niso »krompomitirale«; igrale so prav dobro. »baron« pa je bil celo neprekosljiv. (Tako naravno je igral, da sem med igro sklenil, — kar nevede, — da mu pošljem — znank!) K »Nestvi« bi omenil le to, da bi morda ob koncu igre tudi kongreganistinja Ana Marija kot edina pametna oseba v družini morala priti na svoj račun in dobiti malo zadoščenja.

Le igrajte! Radi bomo še prišli! Potem pa s praporom na dan! L.

Mi od »Stolne«

Poročilo višje dij. kongregacije »Marije Morske Zvezde«

Čeprav se nismo še nič oglasili, smo vendar celo leto pridno delali. Vsak teden smo imeli sestanke, na katerih smo obravnavali razna aktualna vprašanja. Tako o vzgoji mladine, o sportu, o liberalizmu, o laicizmu, o narodnostnem vprašanju itd. Predavanja smo po večini imeli fantje sami. Poleg teh sestankov smo imeli vsak mesec cerkven shod in prvo soboto v mesecu sv. mašo s skupnim sv. obhajilom. Imeli smo tudi evharistični krožek. Šolsko leto smo zaključili z družabnim večerom, kjer smo se poslovili od maturantov.

Letos pa smo krepko zastavili plug v novo brazdo, ki nam je bila začrtana na delegatskem zborovanju. Cilj kongregacije je svetost, je izgraditev katoliške osebnosti, ki ne kapitulira takoj ob prvem nasprotovanju in ob prvi zapreki. Kongregacija mora vzgojiti, ne »cagavec« ampak aktivne člane. Kot pomoč, za doseg tega cilja — svetosti, nam služijo tedenska predavanja in sv. evharistija — kruh močnih.

Svoje tedenske sestanke hočemo čimbolj izrabiti in jih napraviti zanimive. Zato skrbimo, da je program sestankov kar najbolj pester in vsebinsko bogat. Program je navadno sledeč: Prednik z molitvijo otvori sestanek, nato lector bere odlomek iz sv. pisma. Ko g. voditelj razloži smisel pre-

čitanege odlomka, sledi predavanje kongreganista. Teme so različne. Najprej smo imeli predavanje o sv. Stanislavu, sedaj pa obravnavamo socialno vprašanje. Po predavanju sledi debata; kot 3. točka dnevnega reda sledi predavanje g. voditelja. To predavanje je verske vsebine, kajti naše načelo je, naj ima ves sestanek versko lice. Po predavanju sledi eventualna debata, nato pa slučajnosti. Na koncu sestanka zapojemo še dve ali tri Marijine pesmi. Ves sestanek traja ca eno uro.

Poleg tedenskih sestankov, imamo kakor že omenjeno, vsako prvo soboto v mesecu skupno sv. obhajilo. Od decembra pa smo ga vpeljali na željo članov štirinajstdnevno.

Da poglobimo versko življenje med članstvom, smo ustanovili evharistični krožek, h kateremu je pristopilo od 48 članov 39. Imamo tudi svoj list »Naše cvetje«. V njem se poskušamo v pisateljevanju. Uvedli smo tudi anketo o kongregaciji. V njej je vsak član, v obliki anonimnega pisma, naslovljenega na g. voditelja, izpovedal svoje želje, ki jih ima glede kongregacije, svoje vtise itd. Iz te ankete smo spoznali, da so člani s kongregacijo zadovoljni in da se zanjo zanimajo. Spoznali smo pa tudi njihove želje, ki jih bomo skušali kolikor bo čas dopuščal tudi izpolniti.

S kongregacijskim pozdravom! K. S.

8. december v Ljubljani.

Praznik lepe mladosti, praznik čiste mladosti je to. Krščanska mladina se tega zaveda, jasno ji je da rabi vzora, ki jo bo vodil skozi viharje življenja. Tega vzora se tudi oklepa, ga ljubi.

Tako se je kongregacijska mladina pripravila na god Brezmadežne z rekollekcijo, ki jo je imel za dijake v križanski cerkvi g. dr. Alojzij Zupan, stolni kanonik, za dijakinje pa v uršulinski cerkvi prof. Filip Terčelj. Z gorečimi srci za Marijo, se je mladina vračala na svoje domove in naslednje jutro pri obhajilni mizi pokazala, odkod črpa moči za svoje življenje po vzoru one, ki je rekla: Moja duša povelečuje Gospoda in... madeža ni na meni.

Ni dovolj, da kaže mladina svojo pobožnost samo v cerkvi; javnosti mora pokazati svoje versko prepričanje, svojo ljubezen do Marije in to je izpričala, ko je vpričo odličnega občinstva, pred škofovim zastopnikom g. kan. dr. Klinarjem v nabito polni unionski dvorani izrekla svojo obljubo, da hoče biti katoliška v svojem življenju, mišljenju in delovanju.

Na akademiji v veliki dvorani Uniona 8. dec. ob 11 dopoldne je sodeloval šentviški zbor pod vodstvom prof. M. Tomca. Veliko navdušenje je vse občinstvo pokazalo, tako mladina kot dorastli, za govor g. dr. Pogačnika, ki je pokazal, kakšen je naš čas in kakšen bodi današnji katoliški človek, da bo izvršil svojo katoliško nalogo.

Vidi se, mladina hoče biti katoliška, mladina hoče lepega življenja, mladina hoče za vzor Marijo — sedaj je še mladina naša, a videant consoles, ne juvenlus catholica in animis et cordibus detrimentum patiatur.

Poročilo nižje stolne kongregacije Marije Morske Zvezde v Ljubljani.

Naša kongregacija se je letos tako poživila in njeno število članov tako pomnožilo, da je res veselje. Naši fantje so delavni in pridni, tako da naša kongregacija vidno uspeva in vsi smo med seboj prijatelji, vsi kakor ena delavna družina. Sestanke imamo enkrat na teden, poleg tega pa še neobvezno prihajamo v sobotah popoldne. Tu se igramo ter beremo knjige iz naše, zadnje čase zelo povečane in na novo urejene knjižnice. Sestanke pa imamo urejene takole: kdor hoče, pride pol ure pred sestankom, da se igra. Imamo mnogo lepih iger, najbolj pa se zabavamo s pink-ponkom, »marijančo«, šahom in »bolheami«. Kako poživji kongregacijo zabava, da se resno delo menja z razvedrilom! Potem sledi molitev, klicanje navzočih, poročilo blagajnika in prednika. Nato beremo iz dobre knjige, deklamiramo in tudi sami predavamo. Lektorja imamo stalnega, deklamator in predavatelj pa se vselej prostovoljno javita. Nato pride govor gospoda voditelja in pa pojasnjevanje vprašanj, ki jih devljemo, napisane na listkih, v nalašč zato narejen nabiralnik. Sestanke zaključujemo s petjem in molitvijo. Kakor vidite, je naš program zelo raznovrsten in zanimiv, zato prihajamo radi in točno k sestankom. To pospešuje tudi dohod novega naraščaja v našo družbo. Sv. obhajilo je skupno in obvezno vsakih 14 dni, imamo pa tudi ustanovljen lepo uspevajoči evharistični krožek. Zelo poživlja našo kongregacijo list »Naše gredice«, ki lepo uspeva že drugo leto. V ta list pišemo in rišemo, da nas je g. voditelj pohvalil, češ da imamo že malo »Mladiko«. Vsaka številka ima en tipkam izvod in ta kroži od »Poncija do Pilata«. Fantje jo radi beremo, še rajši kot pa pišemo. Pa z božjo pomočjo gre vse dobro naprej. Da le tako ostane, pa smo zadovoljni!

Praznik Brezmadežne v zavodu sv. Stanislava.

Na praznik Brezmadežne, zavetnice obeh zavodskih kongregacij, je druga kongregacija proslavila svoj srebrni jubilej. Na vigilijo zvečer smo Brezmadežno počastili s slovesnimi večernicami in litanijami. Na praznik smo pri prvi sv. maši prejeli sveto obhajilo, ob 8 pa smo bili pri slovesni peti maši. Pevci so dopoldne šli v Ljubljano, da so sodelovali pri akademiji ljubljanskih dijaških kongregacij v unionski dvorani. Popoldne je bilo v drugo kongregacijo sprejetih 24 članov iz III. razreda, s temi jih je bilo v 25. letih sprejetih 1018. Sprejemni

obred je opravil g. stolni prošt Ignacij Nadrž. V lepem govoru nam je Brezmadežno pokazal kot močno ženo, ki je v vseh razmerah natančno spolnjevala božjo voljo, zato naj bo nam kongreganistom vzornica vztrajnosti v dobrem. Slovesnost v kapeli so zaključile pete litanije.

Nato je bila v dvorani akademija, pri kateri je bil tudi g. stolni prošt, izmed bivših voditeljev druge kongregacije pa gosp. prof. Maks Stanonik, g. msgr. Anton Kordin pa je poslal presrečno čestitko. Dijaki so skupno zapeli kongregacijsko himno, deški zbor pa Romarsko. Vse zbrane je pozdravil g. voditelj, ki je omenil, naj srebrni jubilej praznujemo z iskreno hvaležnostjo za vse dobrote in milosti, ki jih je Brezmadežna izprosila kongreganistom v teh 25. letih. Prva kongregacija je slovesno izpovedala svoje obljube Brezmadežni, orkester je zaigral Ave Marijo, nato so četrtošolci kongreganisti uprizorili Gheonov verski misterij: Mašna strežnika iz Santarema.

Zvečer je g. voditelj v kongregacijski kapeli sprejel prvošolce za aspirante. Naša kongregacija šteje zdaj 92 članov, 78 kandidatov in 76 aspirantov.

Tajnik II. M. K.

Kongregacija M. Pomočnice na Rakovniku.

Naša kongregacija je kakor čreda, ki jo izročajo gospodarji iz dolin v gore pastirju v oskrbo. Vsako leto se moramo na novo organizirati. Fantje, ki prihajajo iz vseh delov Slovenije, prinesejo veliko novih moči, da je kongregacija sveža in mlada. — Dolež se še nismo oglasili. Pa ne mislite, da smo zato morda šlehe, ki spimo zimsko spanje, ali se bojimo tovarišev tam, z onstran meja! O, ne! Ne bojimo se jih. Ne zadovoljimo se samo z defenzivo. Naše delo je vedna ofenziva: tu je treba nemu povedati, da še ni dovolj zrel, da bi kar na debelo fabriciral iz svojega »ateljaja« razne »umetnine«; tu je zopet neumorni Ahil, ki misli, da je samo za to na svetu, da se norčuje iz vsake katoliške stvari in se, revež, ponaša s svojo naprednostjo, češ, jaz ne verujem v tvoje bajke, pa mu moraš najti peto in ga poučiti, da se njegova naprednost imenuje med resnimi ljudmi zmota. — 8. decembra smo počastili našo nebeško Kraljico z akademijo. Z govorom in deklamacijami smo skušali izraziti naša katoliška načela in ideale, z zbornim petjem in igro »Pribežališče grešnikov« pa smo skušali pokazati, da je le tam prava sreča, kjer kraljuje nebeška Kraljica. Želeli smo pokazati vsem, da je tudi kongreganist, ki stremi za visokimi ideali, lahko vesel, živahen fant! — Ker je namen dij. kongregacij, da se ne samo zbirajo v njej katoliško misleči ljudje, ampak, da vzgaja može, ki bodo stali na čelu KA, smo jo letos nekoliko prereševali. Ni nas ostalo veliko, toda ti, ki smo ostali, hočemo napraviti več,

kot če bi imeli sto zaspancev. Največjo važnost polagamo na to, da postane vsak izmed nas korenjak, ki ne bo videl le napeke drugih, ampak bo tudi samemu sebi strog, objektivni sodnik. — Letos si nameravamo nabaviti nov prapor. Malo trda gre za denar; saj veste, preden zbere srednjevelika kongregacija svojih 3000 Din! Ampak imeti ga hočemo. Za svečnico! Takrat bomo imeli namreč sprejem novih idealistov, ki bodo ponesli toploto božjih Jaslic v srca, okoli katerih se še ni stajal led. Toda, še nekaj! Kongregacijskih znakov nam je zmanjkalo. Katere naj nabavimo? Večina se vnema za mednarodne, ki so tudi najlepši!! Sliši se tudi nekaj, — da bi si oskrbeli kongregacijske uniforme. Pa še ni nič gotovega!

Ko se bodo naši načrti uresničili, mi smo trdno prepričani o tem, se bomo pa zopet oglasili! Do tedaj pa: Na svidenje.

I. MK v zavodu sv. Stanislava v Št. Vidu.

Znano je, da zavodske kongregacije ne kažejo tolikšne borbenosti ko zunanje, kar je psihološko razumljivo. Tudi požrtvovalnost članov ne pride posebno do izraza, ker ima dijak v internatu več ali manj dano vse na dlani. Da — kdo utegne celo trditi, da so kongregacije po zavodih odveč, češ da dijak že od drugih plati dosti pobud za versko življenje. Res je, toda stalno opravljanje verskih dolžnosti ob določenem času in v vedno isti obliki, človeka kaj lahko poplitvi. Tu naj zastavi kongregacija: posreduje naj članom bogato, globoko notranje življenje.

Naše vrste so letos nekoliko skrčene (kar kongregacijski ideji nič ne škoduje). Oprt na »splošna pravila«, je odbor sestavil nova pravila in gibnejši poslovnik. Sestaja mo se (redno) vsak teden (prvi teden shod, drugi sestanek).

8. decembra, ko smo se s svojo mlajšo sestro, drugo MK v zavodu, radovali njenega srebrnega jubileja (glej njeno poročilo), je naš cerkveni zbor nastopil na kongregacijski akademiji v »Unionu« (ta nastop prihaja že v tradicijo).

Marijanski pozdrav vsem kongregacijam!
M.

Kongregacije v Zagrebu.

»Osservatore Romano« poroča (20. dec. 1935, št. 297) o zagrebških kongregacijah, ki so 8. decembra praznovali svoj praznik. Središče kongr. življenja je jezuitska cerkev presv. Srca Jezusovega. Naštevata te-le kongregacije: duhovnikov, srednješolcev, delavcev, specializiranih delavcev, obrtnikov, meščanov, potem Academia minor, to je: akademikov, in pa Academia maior, to so pa oni, ki so univerzo že dovršili. Akademski kongregacija ima več sekcij: evharistično, karitativno, filozofsko, medicinsko, glasbeno. Paralelno z moškimi so ženske kongregacije, ki delujejo posebno na polju krščanske karitas.

DMK Celje.

Dva lepa praznika nam je prinesel december: praznik Brezmadežne in božič. Oba smo proslavili. Prvega pred javnostjo, da ji pokažemo svoje ideale in svoje mlade moči, drugega tiho, sami zase.

8. decembra zjutraj je pri sv. maši v Marijini cerkvi prešlo veliko število celjske mladine sv. obhajilo. Hvala Bogu, vsako leto je to število večje. Popoldne so celjske kongregacije v veliki dvorani Ljudske posojilnice priredile akademijo:

1. Brezmadežni — venček nabožnih pesmi. Pod vodstvom tov. Savellija sta kongregacijski mladinski in moški zbor s spremljevanjem orkestra povila Mariji v čast šopek pesmi. Skoraj 20 minut so valovili lepi glasovi po dvorani in se nazadnje zliili v mogočno himno »Pövsod Boga naši mladini...«

2. Marija, čuvaj nad našo mladostjo — govor. V imenu nas vseh je kongregant- osmošolec povedal, da smo verna, neustrasna slovenska mladina, pod Marijinim varstvom varno stopajoča svojemu cilju naproti. »Marija, čuvaj nam narod, čuvaj mladost!«

3. Prve snežinke — rajanje. Nežno in lepo, ko sanjavo padanje prvih snežink, je bilo to rajanje belo oblečenih deklete. V menjajočih barvah luči so se svetile bele oblecke, kot bi res plesale snežinke nad zimsko pokrajino.

4. Skrivnosti sv. maše. V lepih slikah so igralci prikazali globoke misli in skrivnosti večno ponavljajoče se daritve. Od nastopa Adama, preko lepih prizorov Kristusovega maševanja in petja angelov je občinstvo pazno sledilo dogajanju na odru, dokler ni stoji z apostoli in angeli na odru zapela prelep spev »Kristus kraljuj, Kristus zmaguj, v hostiji sveti nam gospoduje«.

Popoldne 20. dec. se je celjska kongregacijska mladina zbrala ob božičnem drevescu v dvorani šolskih sester. Po petju, deklamacijah, govoru g. prezesa prof. Kovačiča, polnem prelepih božičnih misli, in igri »Na Betlehemske poljanah«, počudoviti pesmi »Sveta noč, blažena noč...« je vsak dobil še majhno darilo — vsaj spomin na lepo skupno prireditve.

Katoliško časopisje. Zadnji nemški katoliški necerkveni časopisi so 31. decembra 1935 prenehali izhajati. Deutsches Volksblatt iz Stuttgarta je po 87 letnem življenju utihnil; Badischer Beobachter, ustanovljen 1863, Echo der Gegenwart v Aachenu, Volkszeitung iz Koblenza, Landeszeitung iz Trierja in istoimenski dnevnik iz Saarbrückena — so padli kot žrtve na oltar narodnosocialistične svobode! Ker je dnevno kat. časopisje v Nemčiji popolnoma izginilo, so se zelo razširili verski tedniki (Kirchenzeitungen) posameznih škofij. Bogat in lepo urejevan tednik »Der Katholik« (Mainz) je v letu 1935 zrasel od 40.000 na 74.000; ber-

linski Kirchenblatt je dosegel naklado 78 tisoč in tako poskočil za 40%. Najbolje se pa odreže mladina! Njen tednik »Michael« (prej »Junge Front«) se tiska v 300.000 izvodih! Tako delajo za svoj list! Kje smo še mi, kongregantisti!

Osservatore Romano mora zopet in zopet demantirati vesti in podtikanja svetovnega judovskega-iramonskega in komunističnega tiska, s katerimi hočejo svoje zveste bralce prepričati o vlogi, ki jo igra Cerkev v abesinsko-italijanski vojski. Cerkev, papež, podpira Italijane z velikanskimi vsotami, z moralno oporo, s pritiskom na vernike etc. Že vemo, da je vsaka stvar dobrodošla — samo da se more uporabiti kot kol za udarce po Cerkvi! Če papež molči — ni prav, če govori za mir — govori premalo jasno; če bi govoril jasno — ne bi bilo prav; čemu se vtiča v politične zadeve, ki ga nič ne brigajo. Poznamo to taktiko! Taktiko sovraštva in zlobe! Ne bomo nasedli!

Vatikanska razstava kat tiska, ki bo trajala od velike noči do oktobra, bo pokazala moč in razvoj svetovnega katoliškega tiska. Udeležili se je bomo tudi Slovenci; razstavljena bo tudi »Naša Zvezda«. Kot moremo soditi, bo razstava velikanskega pomena za bodoče delo na tem polju. Meseca maja se bo vršil v Rimu tudi tridnevni kongres internacionalnega kat. tiska. Pripravljata ga »Bureau International des Journalistes catholiques« in pa »Commission des Directeurs et Editeurs Catholiques.«

Tudi protestanti. Pastorji nemških »Evan-geljskih cerkva« so v nedeljo, 12. januarja brali raz prižnice okrožnico, v kateri zanjajo cerkvenemu odboru, ki ga je imenoval minister za verstva Kerri, vsako avtoriteto in kompetenco. Po sedanjih zakonih je to dejanje — veleizdaja.

Spet strah pred katoliško mladino. Berliner Tagblatt poroča, da bodo odslej dobili dovoljenje za nakup tujih valut le oni, ki bodo za svoje potovanje v inozemstvo imeli priporočilo od znanega vodje organizacije Hitlerjugend (narodnosocialistična mladina) Baldurja von Schirach, proslulega sovražnika kat. mladine. Jasno je, kdo bo sedaj potoval v inozemstvo in kdo ne! V spominu jim je gotovo še znano lansko romanje kat. mladine v Rim! Kaj takega se ne sme več zgoditi!

Kot komentar naj služi še tole: Izredno sodišče v Kölnu je obsodilo na 5 mesecev ječe redovnika-lazarista, ker so pri njem našli časopise in izrezke časopisov, ki govorijo o preganjanju Cerkve in duhovščine v Nemčiji...

Torej — preganjanja ni!

Izjava švicarskih kat. študentov. Društvo kat. študentov v Švici, ki šteje 1300 aktivnih članov in 3500 starešin je podalo lepo izjavo z ozirom na nemški kulturni boj. V njej pravijo, da je nemški verski problem postal vprašanje velike važnosti za vse ci-

vilizirane države. Boj med krščanstvom in poganstvom v Nemčiji je zadeva svetovne vesti. Pri evropskem delu za mir in procvit more sodelovati le krščanska Nemčija, ne pa poganstva.

Na potu v Rim. Franklin Joiner, rektor episkopalne cerkve sv. Klementa (protestant) je v pismu na »American Church Unity Octave Concil« pisal: »Protestantizem je napravil bankrot v etičnem, kulturnem in religioznem oziru... Prišel je čas, da se vsi kristjani zberemo okrog Rima, ki je ostal edino središče, ki bo vzdržalo protikrščanski napad.«

V Rimu je danes 405 katoliških cerkva, 207 kapel, 70 oratorijev in 44 starokrščanskih katakomb. V zadnjih 5 letih je bilo zgrajenih 26 novih cerkva, 5 kapel in 17 provizornih cerkva, ki so bile vse nujno potrebne. Saj se Rim silno razvija in raste (v 10 letih za ca 400.000 duš); v sredini je dosti cerkva novi deli mesta pa so bili brez njih.

Od 90 diplomatov, ki sestavljajo Narodni komisariat sovjetske Rusije za zunanje zadeve, je 89 Judov, eden pa Rus in še ta je oženjen z židinjjo. Tako poroča »La libre parole« iz Pariza.

Lahkoverni pagani. V nekem okraju južne Afrike so kmetje pobili vse prašiče, ker jim je vedeževalka napovedala, da bodo 20. februarja t. l. vsi prašiči dobili krila in odleteli. Pred nekaj leti pa so v Trauskei ravno tako pobili vse bele prašiče in bele kokoši, ker so jim natvezli, da bodo prišli zamorci na ameriških zrakovlovih in pobili vse bele ljudi in bele živali. — Saj bo v kulturni Evropi kmalu tako!

Nekaj števil. Število katoličanov v srednji in južni Holandiji je bilo pretleto leto 915.818 duš. Od teh je opravilo veliko dolžnost 783.375, to je čez 85 procentov!! Sv. obhajil so našli čez 30 milijonov, torej povprečno na praktičnega katoličana 50, to je: tedensko sv. obhajilo. Konvertitov je bilo v enem letu 2026.

Tristoletnica smrti velikega španskega pesnika in duhovnika Lope de Vega smo obhajali 27. avgusta. Bil je eden stvariteljev moderne drame. Sam je bil zelo produktiven: napisal je čez 1000 komedij; pravijo, da je spesnil 21 milijonov verzov!

Henri Bergson, znameniti francoski filozof, ki se je letos na nedeljo sv. Trojice vrnil v katoliško cerkev, piše o filozofiji svetega Tomaža Akvinskega: »Vedno, kadar sem prišel z njo (filozofijo sv. Tomaža) v dotiko, se mi je zdelo, da je vse bolj življenska in nam bolj blizu, kot se navadno misli.« In drugje: »Žal ne poznam celotne filozofije sv. Tomaža toliko, da bi mogel reči, koliko so moje misli nadaljevanje njegovih. Res pa je, da sem vedno, kadar sem se moral poglobiti v ta ali oni del njegove filozofije, zadel na misli, katerih bistvo sem mogel sprejeti.« Te besede potrjujejo, kar smo lani pisali o skolastiki.

Iz Nemčije. V Mainz u izhaja strogo verski tednik »Katholik«. Eden njegovih urednikov je napisal zanj članek, v katerem je zanikal božjo ustanovitve Cerkve. Članek seveda ni izšel in urednik je bil odpušen. Ta pa je tožil list za odškodnino. In res! Sodišče je razsodilo, da članek ni proti nar-socialističnemu pojmovanju Cerkve in zato mora »Katholik« plačati odškodnino odpuščenemu v znesku 550 RM (ca. 9000 Din). — Torej napadeneč mora plačati napadalcu odškodnino!!

Se enstran groba! Gestapo — nemška tajna policija — je zaplenila denar, ki so ga berlinski katoličani nabrali za spominsko ploščo rajnemu predsedniku K. A. dr. Klausenerju, ki ga je dal Hitler lani (dne 30. VI. 1934) umoriti in sežgati! Zbrali so 10.000 mark — in te so sedaj odromale v državno blagajno! Živela svoboda!

V Strassbourgu nameravajo ustanoviti novo katoliško univerzo.

Poročno oznanilo iz Nemčije. »Verujoča v Adolfa Hitlerja, božje razodetje našega naroda, sta sklenila življenjsko zvezo danes, dne 9. nibelunga 1935 — Willy Liffert in Selma Liffert roj. Kunze.«

Motta, švicarski zunanji minister, je praktičen in ponosen katoličan. 23 let je že zunanji minister, štirikrat je bil ministrski predsednik.

Francoski župnik Cadoret je star 100 let; opravlja še vse dušnopastirske posle.

V Južni Afriki so 24. novembra 1935 prvič po radiju prenašali katoliško službo božjo.

Številke iz Mehike. Posebna komisija, ki jo je v Mehiko poslal Ameriški odbor za verske pravice, v katerem imajo glavno besedo protestantje, je izdelala poročilo, ki je pred vsem svetom pokazalo resničnost mehiškega preganjanja katoličanov. Pokazalo se je, da poročila kat. tiska niso bila nikaka pretiravanja, kakor je to besedičilo framasonsko in rdeče časopisje. Posebno zgovorna je slika o dovoljenem številu duhovnikov v posameznih okrajih in državah. Nekaj zgledov: Oaxaca (preb. 1.009.677), je imela prej 167 duhovnikov, sedaj 1; Puebla e Tlaxcala (1.222.207) prej 400 — sedaj 23; Quentaco (299.415) prej 150, sedaj 2; Aguascalientes (108.628) prej 200, sedaj 2. V 13 okrajih, ki so imeli prej 599 duhovnikov, nimajo sedaj nobenega! Res, nobenega preganjanja! Sama svoboda!

Proglasili bodo blaženim P. Jakoba Rem-a S. J., ki je l. 1575 ustanovil prvo dijaško kongregacijo na Nemškem in sicer v Dillingen-u, l. 1594. pa znameniti Collegium Marianum v jezuitskem kolegiju v Ingolstadt. Ta kongregacija je bila skozi stoletja vir velikega blagoslova. Njen ustanovitelj p. Rem je umrl v duhu svetosti 12. oktobra 1608. Leta 1932 se je pričel informativni proces za njegovo beatifikacijo.

KNJIGE

ŠOLSKE IN VSE DRUGE,
DOMAČE IN TUJE KUPITE V

**JUGOSLOVANSKI
KNJIGARNI**

V LJUBLJANI
(PRED ŠKOFIJO)

NOVA ZALOŽBA V LJUBLJANI KONGRESNI TRG

Se priporoča pri nakupu
knjig, šolskih in pisar-
niških potrebščin. Naj-
boljše blago po konku-
renčnih cenah.

Založba izvirnih slovtvenih del
(Cankarjevi in Finžgarjevi zbrani
spisi) in klasičnih prevodov iz sve-
tovne književnosti.

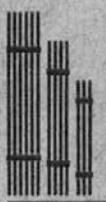
Papir šolske potrebščine

H. NIČMAN nasl.

*Prodajalna Katoliškega
tiskovnega društva*

Ljubljana, Kopitarjeva 2

**SALDA-KONTE
STRACE
JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE
MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE I.T.D.**

nudi po izredno ugodnih cenah

KNJIGOVEZNICA
JUGOSLOVANSKE TISKARNE
REG. Z. Z O. Z.
V LJUBLJANI, KOPITARJEVA 6/II

KAR JE RES, JE RES!

Najlepše TISKOVINNE, naj bodo že za
pisarniško porabo ali pa LITOGRA-
FIRANE ozir. tiskane v BAKROTISKU
za reklamne namene, prav tako tudi
KLISEJE za naše oglase nam dobavi

**JUGOSLOVANSKA TISKARNA
V LJUBLJANI**

Izvršitev je prvovrstna, materijal brez-
hiben, cene so umerjene, dobava točna.
Telefon 2992

JOSIP OLUP - LJUBLJANA

Trgovina z manufakturnim blagom, moško
konfekcijo in modnimi potrebščinami

Trgovski prostori:

Stari trg 2, Pod Trančo 1. Kolodvorska 8

Širite list „Naša zvezda“

Ure, zlatnina,
optični predmeti

JAKOB VILHAR, urar
Ljubljana, Sv. Petra c. 36

Dobra in cena

hrana

se dobi v

Zadružni kleti

Kongresni trg 2

Ljubljana